

På rejse

Der var engang en fattig kone, som havde en eneste søn. Han ville så gerne ud og se sig lidt om i verden, men moderen sagde: "Hvordan vil du bære dig ad med at rejse. Du kan jo ikke få en øre med." - "Jeg skal nok klare mig, lille mor," svarede han, "jeg siger blot hele tiden: ikke meget, ikke meget."

Han gik så af sted, mens han uophørlig sagde: "Ikke meget, ikke meget." En gang kom han forbi nogle fiskere og sagde også: "Goddag, ikke meget, ikke meget." - "Hvad siger du knægt," sagde de, men da de trak deres garn op, var der ikke ret mange fisk i. En af dem tog da en stok og pryglede løs på drengen. "Hvad skal jeg da sige," spurgte han. "Du skal sige: mange flere, mange flere," svarede fiskeren.

Han gik nu videre, og nogen tid efter kom han til en galge, hvor de var i færd med at hænge en stakkels fyr. "God morgen," sagde drengen, "mange flere, mange flere." - "Hvad er det, du siger, din slemme knægt," råbte folk, "tror du verden er fuld af onde mennsker, er det ikke nok med den ene," og så fik han igen på puklen. "Hvad vil I da have, jeg skal sige?" spurgte drengen. "Du skal sige: Gud trøste den arme sjæl."

Han gik nu videre og sagde hele tiden: "Gud trøste den arme sjæl." Lidt efter kom han til en grøft, hvor der stod en rakker og flåede skindet af en hest. "God morgen," sagde drengen, "Gud trøste den arme sjæl." - "Hvad er det du siger, din tossede knægt," skreg manden og slog ham om ørerne med sin slagterkniv, så han hverken kunne høre eller se. "Hvad skal jeg da sige?" spurgte drengen. "Du skal sige: I grøften med de ådsler."

Så gik han henad vejen og mumlede hele tiden: "I grøften med de ådsler." Lidt efter kom der en vogn fuld af folk forbi, og han sagde da: "Goddag, i grøften med de ådsler." I det samme rullede vognen ned i grøften, og kusken greb sin pisk og pryglede løs på drengen af alle kræfter. Så hinkede han hjem til sin mor igen, og drog aldrig mere på rejser.

* * *